

Arrest

**nr. 54 017 van 30 december 2010
in de zaken RvV X en X / II**

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1 Gelet op de door de Raad vastgestelde samenhang tussen de dossiers gekend onder rolnummers 54 921 en 54 924 worden in het kader van een goede rechtsbedeling beide dossiers samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U bent afkomstig uit Nesterovsk, Ingoesjetië. U verklaarde dat u in 2004 samen met uw vrienden rebellen hielp door het brengen van voedsel. U gaf aan dat u aan de grens tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië niet verder kon omdat u enkel uw internationaal paspoort mee had. Uw vrienden zijn alleen verder gegaan. U verklaarde dat uw vrienden werden aangehouden. U dook onder gedurende een maand en nadien ging u terug naar uw woning in Nesterovsk. U verliet Nesterovsk omwille van de problemen van uw echtgenote A. P. {...} (OV 6.025.145). Uw echtgenote werd in 2001 door onbekende militairen op straat ontvoerd en mishandeld. Na haar vrijlating durfde uw echtgenote niet meer naar haar familie omdat ze niet wist of haar vader haar zou vergeven. Uw echtgenote werd gezocht door haar familie en een vrouw sprak haar aan in Grozny. Een paar dagen na jullie huwelijk in augustus 2004 werd uw echtgenote aangesproken door een man die haar zocht. Jullie reisden naar Polen. Jullie werden echter niet toegelaten tot Polen en jullie besloten naar Moskou te reizen. Jullie verbleven een paar maanden in Moskou. Jullie slaagden er niet in om jullie te registreren in Moskou. Jullie reisden naar Dagestan, Khasavyurt. Eind februari 2005 verliet u Khasavyurt en reisde u naar Polen waar u asiel aanvraagde. Uw echtgenote kwam naar u toe in november 2005. Uw echtgenote kwam op 22/12/2006 naar België en vroeg asiel aan op 8/01/2007 bij de Belgische autoriteiten. Haar asielprocedure werd afgesloten met een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Polen verantwoordelijk was voor de asielprocedure. Uw echtgenote ging begin 2007 terug naar Polen. Jullie bleven in Polen tot 18/09/2008. Jullie kwamen in België toe de volgende dag waar jullie asiel aanvraagden bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van uw moeder, een schoolattest van uw dochter Kheda, twee brieven van advocaten, drie medische attesten van uw moeder, een artikel van de UN Polen van maart 2008, een artikel Polen 2007 van Amnesty International en twee artikels van ECRE van maart 2006 en mei 2008.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt niet aannemelijk dat u vervolgd werd, noch dat u gezocht werd, noch dat u een actuele vrees hebt.

Er moet vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd tussen uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw gehoor in het kader van uw Poolse asielprocedure. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u nooit werd opgesloten of vastgehouden en dat u in de zomer 2004 eerst naar Polen, dan naar Moskou en dat u in oktober 2004 naar Khasavyurt ging (CGVS man 18/02/2010 p 5, 12) Tijdens uw interview in de Poolse asielprocedure verklaarde u nochtans dat u in augustus 2004 was aangehouden en dat u een maand lang had vast gezeten (Pools dossier vertaling p. 2, 7). Wanneer u werd gewezen op deze tegenstrijdige verklaring antwoordde u dat u niet was aangehouden en dat ze het misschien verkeerd begrepen hadden. Deze uitleg is niet afdoende aangezien u in de asielprocedure in Polen volledige en concrete informatie had gegeven over het incident bijgevolg kan er niet besloten worden dat de Poolse asielinstanties u misschien verkeerd zou hebben begrepen. Aldus weerlegt uw uitleg de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheid niet. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij alle asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, een waarheidsgetrouw relaas uiteen zet.

Verder verklaarde u dat u in Troisk vernam dat uw vrienden werden aangehouden. U gaf aan dat u gedurende een maand in Troisk bleef en dat u nadien naar huis ging. U verklaarde dat er in die periode niets was gebeurd, noch dat er iemand naar u op zoek was. U verklaarde dat u omwille van de problemen van uw echtgenote vertrokken bent richting Polen (CGVS man 18/02/2010 p 8, 9). Nergens uit uw verklaringen maakt u aannemelijk dat u problemen had omwille van uw hulp aan de rebellen, noch dat u gezocht werd. U verklaarde nochtans dat militairen al zijn langs geweest op zoek achter u. De eerste maal toen u verbleef in Moskou. U gaf aan dat ze nog zijn langs geweest maar u wist niet wanneer, u dacht in 2006. U vermeldde ook dat men bij de huurders van uw grootmoeder was langs gekomen maar u kon evenmin aangeven wanneer (CGVS man 5/10/2009 p. 5, 18/02/2010 p 9). Wanneer u werd gevraagd wie u juist zou zoeken antwoordde u heel algemeen Militie, politie, structuren, andere diensten. U wees naar OMON toen u gevraagd werd het concreter te maken. U gaf aan dat de dienst u zocht omwille van uw hulp aan rebellen (CGVS man 18/02/2010 p 7). Gezien deze vage algemene verklaringen maakt u niet aannemelijk dat u vervolgd werd, noch dat men u nog steeds zocht en zou zoeken.

Bovendien moet bijkomend vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende uw achternaam en de achternaam van uw moeder opmerkelijk warrig zijn en incoherenties bevatten. U verklaarde tijdens het gehoor van 5/10/2009 dat uw vader U. {...} noemde en dat uw familienaam werd veranderd in uw jeugd. U gaf aan dat uw moeder na haar scheiding de familienaam had veranderd naar M. {...}. U vermeldde dat ze ook haar naam had veranderd naar A. {...} maar dat u niet wist hoe en wanneer, noch waarom (CGVS man 5/10/2009 p. 2). Tijdens het gehoor van 18/02/2010 verklaarde u opnieuw dat u eerst de naam van uw vader U. {...} droeg, dat de meisjesnaam van uw grootmoeder M. {...} was en dat ze de naam van haar derde echtgenoot A. {...} aannam. U beweerde vervolgens dat het huwelijk van uw moeder met U. {...} niet geregistreerd werd en daarom kreeg u de meisjesnaam van uw moeder, namelijk M. {...}. U gaf aan dat uw moeder later de officiële naam van haar vader aannam, namelijk A. {...}. U slaagde er niet in om aan te geven wanneer uw moeder haar naam had veranderd, noch waarom uw naam niet mee veranderd werd (CGVS man 18/02/2010 p. 3, 4). Redelijkerwijs mag verwacht worden dat u weldegelijk uw achternaam en deze van uw moeder kan uitklaren.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u verklaarde het land te zijn ontvlucht omwille van de problemen van uw echtgenote. De problemen van uw echtgenote werden gemotiveerd in haar beslissing als volgt:

U verklaarde dat naast de problemen van uw echtgenoot, u ook zelf problemen had. U gaf aan dat u in 2001 werd ontvoerd en mishandeld. U verklaarde dat u na deze ontvoering bang was om naar uw familie terug te keren en u bent ook nooit meer terug gekeerd. U beweerde dat u uw familieleden en uw vader vreesde, ook de mensen die u hebben mishandeld tijdens uw ontvoering (CGVS vrouw 5/10/2009 p. 3; 18/02/2010 p. 7). Vastgesteld moet worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk maakt. De ontvoering waarover u spreekt vond plaats in 2001 en u gaf aan dat u sinds 2001 geen familieleden meer had gezien. U verklaarde dat u niet weet of u uw familieleden nog te vrezen hebt, u vermoedt het. Nochtans verklaarde u eveneens dat u geen inlichtingen had genomen om uit te maken of u wel degelijk uw familie hoefde te vrezen. U wist niet wat uw vader u zou aandoen, noch had u überhaupt iets vernomen dat uw vader u iets zou aandoen. Bovendien verklaarde u tevens dat u bescherming zou kunnen krijgen van uw echtgenoot en zijn familie. U gaf weliswaar aan dat u in Grozny werd aangesproken door een vrouw die u zei dat uw familie naar u op zoek was, maar tevens gaf u ook aan dat deze vrouw niet uw verblijfplaats ging vertellen. Verder verklaarde u dat een paar dagen na uw huwelijk een man achter u heeft gevraagd en dat jullie vervolgens vertrokken zijn richting Polen. U verklaarde dat u in Moskou en Khasavyurt hebt gewoond en dat u geen problemen meer had ondervonden. U gaf aan dat u in november 2005 naar uw echtgenoot in Polen bent gegaan omdat u op dat moment uw internationaal paspoort kreeg (CGVS vrouw 5/10/2009 p.4; 18/02/2010 p.3, 4, 6, 7). U maakt niet aannemelijk dat u uw familieleden hoeft te vrezen, noch dat zij u zoeken. Ook uw beweringen dat u de personen vreest die u ontvoerd en mishandeld hadden, maakt u niet aannemelijk. U verklaarde dat u niet wist of de militairen die u hadden ontvoerd nog op zoek zijn geweest naar u, noch had u iets meegemaakt of vernomen dat ze u nog zochten (CGVS vrouw 18/02/2010 p 8). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u uw land van herkomst hebt moeten ontvluchten omwille van uw persoonlijke problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van

de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden. De twee brieven van advocaten, de drie medische attesten van uw moeder, de artikels van de UN, ECRE en Amnesty International werden voorgelegd in het kader van de Dublin-onderzoek. Deze documenten hebben geen verband met uw asielrelaas en kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U bent afkomstig uit Nesterovsk, Ingoesjetië. Uw echtgenoot verklaarde dat hij in 2004 samen met zijn vrienden rebellen hielp door het brengen van voedsel. Uw echtgenoot gaf aan dat hij aan de grens tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië niet verder kon omdat hij enkel uw internationaal paspoort mee had. Zijn vrienden zijn alleen verder gegaan. Hij verklaarde dat zijn vrienden werden aangehouden. Uw echtgenoot dook onder gedurende een maand en nadien ging hij terug naar jullie woning in Nesterovsk. Jullie verlieten Nesterovsk omwille van uw problemen. U werd in 2001 door onbekende militairen op straat ontvoerd en mishandeld. Na uw vrijlating durfde u niet meer naar uw familie omdat u niet wist of uw vader u zou vergeven. U werd gezocht door uw familie en een vrouw sprak u aan in Grozny. Een paar dagen na uw huwelijk in augustus 2004 werd uw echtgenoot aangesproken door een man die u zocht. Jullie reisden naar Polen. U verklaarde dat na u gezocht werd door uw familie, dat een vrouw u in Grozny had aangesproken en dat een man u zocht een paar dagen na uw huwelijk in augustus 2004. Jullie in reisden naar Polen maar werden echter niet toegelaten tot Polen en jullie besloten naar Moskou te reizen. Jullie verbleven een paar maanden in Moskou. Jullie slaagden er niet in om jullie te registreren in Moskou daarom reisden jullie naar Dagestan, Khasavyurt. Eind februari 2005 verliet uw echtgenoot Khasavyurt en reisde hij naar Polen waar hij asiel aanvroeg. U vervoegde uw echtgenoot in november 2005 na dat u uw internationaal paspoort had ontvangen. U kwam op 22/12/2006 naar België en vroeg asiel aan op 8/01/2007 voor de eerste maal bij de Belgische autoriteiten. Uw asielprocedure werd afgesloten met een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat Polen verantwoordelijk was voor de asielprocedure. U ging begin 2007 terug naar Polen. Jullie bleven in Polen tot 18/09/2008. Jullie kwamen in België toe de volgende dag waar jullie asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van het binnenlands paspoort van uw echtgenoot, een tijdelijke Poolse identiteitskaart van uw dochter, een kopie van de geboorteakte van uw schoonmoeder, een schoolattest van uw dochter Kheda, twee brieven van advocaten, drie medische attesten van uw schoonmoeder, een artikel van de UN Polen van maart 2008, een artikel Polen 2007 van Amnesty International en twee artikels van ECRE van maart 2006 en mei 2008 .

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, M. K. {.} (OV. 6.318.893). Meer bepaald het feit dat hij gezocht werd omwille hulp aan rebellen. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing van

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève op basis van de verwijzing naar de problemen van uw echtgenoot. Verder wijst niets in uw verklaringen op het bestaan van zwaarwichtige gronden die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot wordt als volgt gemotiveerd.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt niet aannemelijk dat u vervolgd werd, noch dat u gezocht werd, noch dat u een actuele vrees hebt.

Er moet vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd tussen uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw gehoor in het kader van uw Poolse asielprocedure. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u nooit werd opgesloten of vastgehouden en dat u in de zomer 2004 eerst naar Polen, dan naar Moskou en dat u in oktober 2004 naar Khasavyurt ging (CGVS man 18/02/2010 p 5, 12). Tijdens uw interview in de Poolse asielprocedure verklaarde u nochtans dat u in augustus 2004 was aangehouden en dat u een maand lang had vast gezeten (Pools dossier vertaling p. 2, 7). Wanneer u werd gewezen op deze tegenstrijdige verklaring antwoordde u dat u niet was aangehouden en dat ze het misschien verkeerd begrepen hadden. Deze uitleg is niet afdoende aangezien u in de asielprocedure in Polen volledige en concrete informatie had gegeven over het incident bijgevolg kan er niet besloten worden dat de Poolse asielinstanties u misschien verkeerd zou hebben begrepen. Aldus weerlegt uw uitleg de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheid niet. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij alle asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, een waarheidsgetrouw relaas uiteen zet.

Verder verklaarde u dat u in Troisk vernam dat uw vrienden werden aangehouden. U gaf aan dat u gedurende een maand in Troisk bleef en dat u nadien naar huis ging. U verklaarde dat er in die periode niets was gebeurd, noch dat er iemand naar u op zoek was. U verklaarde dat u omwille van de problemen van uw echtgenote vertrokken bent richting Polen (CGVS man 18/02/2010 p 8, 9). Nergens uit uw verklaringen maakt u aannemelijk dat u problemen had omwille van uw hulp aan de rebellen, noch dat u gezocht werd. U verklaarde nochtans dat militairen al zijn langs geweest op zoek achter u. De eerste maal toen u verbleef in Moskou. U gaf aan dat ze nog zijn langs geweest maar u wist niet wanneer, u dacht in 2006. U vermeldde ook dat men bij de huurders van uw grootmoeder was langs gekomen maar u kon evenmin aangeven wanneer (CGVS man 5/10/2009 p. 5, 18/02/2010 p 9). Wanneer u werd gevraagd wie u juist zou zoeken antwoordde u heel algemeen Militie, politie, structuren, andere diensten. U wees naar OMON toen u gevraagd werd het concreter te maken. U gaf aan dat de dienst u zocht omwille van uw hulp aan rebellen (CGVS man 18/02/2010 p 7). Gezien deze vage algemene verklaringen maakt u niet aannemelijk dat u vervolgd werd, noch dat men u nog steeds zocht en zou zoeken.

Bovendien moet bijkomend vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende uw achternaam en de achternaam van uw moeder opmerkelijk warrig zijn en incoherenties bevatten. U verklaarde tijdens het gehoor van 5/10/2009 dat uw vader U. {...} noemde en dat uw familienaam werd veranderd in uw jeugd. U gaf aan dat uw moeder na haar scheiding de familienaam had veranderd naar M. {...}. U vermeldde dat ze ook haar naam had veranderd naar Atsaïeva maar dat u niet wist hoe en wanneer, noch waarom (CGVS man 5/10/2009 p. 2). Tijdens het gehoor van 18/02/2010 verklaarde u opnieuw dat u eerst de naam van uw vader U. {...} droeg, dat de meisjesnaam van uw grootmoeder M. {...} was en dat

ze de naam van haar derde echtgenoot A. {...} aannam. U beweerde vervolgens dat het huwelijk van uw moeder met U. {...} niet geregistreerd werd en daarom kreeg u de meisjesnaam van uw moeder, namelijk M. {...}. U gaf aan dat uw moeder later de officiële naam van haar vader aannam, namelijk A. {...}. U slaagde er niet in om aan te geven wanneer uw moeder haar naam had veranderd, noch waarom uw naam niet mee veranderd werd (CGVS man 18/02/2010 p. 3, 4). Redelijkerwijs mag verwacht worden dat u weldegelijk uw achternaam en deze van uw moeder kan uitklaren.

U verklaarde dat naast de problemen van uw echtgenoot, u ook zelf problemen had. U gaf aan dat u in 2001 werd ontvoerd en mishandeld. U verklaarde dat u na deze ontvoering bang was om naar uw familie terug te keren en u bent ook nooit meer terug gekeerd. U beweerde dat u uw familieleden en uw vader vreesde, ook de mensen die u hebben mishandeld tijdens uw ontvoering (CGVS vrouw 5/10/2009 p. 3; 18/02/2010 p. 7). Vastgesteld moet worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk maakt. De ontvoering waarover u spreekt vond plaats in 2001 en u gaf aan dat u sinds 2001 geen familieleden meer had gezien. U verklaarde dat u niet weet of u uw familieleden nog te vrezen hebt, u vermoedt het. Nochtans verklaarde u eveneens dat u geen inlichtingen had genomen om uit te maken of u wel degelijk uw familie hoefde te vrezen. U wist niet wat uw vader u zou aandoen, noch had u überhaupt iets vernomen dat uw vader u iets zou aandoen. Bovendien verklaarde u tevens dat u bescherming zou kunnen krijgen van uw echtgenoot en zijn familie. U gaf weliswaar aan dat u in Grozny werd aangesproken door een vrouw die u zei dat uw familie naar u op zoek was, maar tevens gaf u ook aan dat deze vrouw niet uw verblijfplaats ging vertellen. Verder verklaarde u dat een paar dagen na uw huwelijk een man achter u heeft gevraagd en dat jullie vervolgens vertrokken zijn richting Polen. U verklaarde dat u in Moskou en Khasavyurt hebt gewoond en dat u geen problemen meer had ondervonden. U gaf aan dat u in november 2005 naar uw echtgenoot in Polen bent gegaan omdat u op dat moment uw internationaal paspoort kreeg (CGVS vrouw 5/10/2009 p.4; 18/02/2010 p.3, 4, 6, 7). U maakt niet aannemelijk dat u uw familieleden hoeft te vrezen, noch dat zij u zoeken. Ook uw beweringen dat u de personen vreest die u ontvoerd en mishandeld hadden, maakt u niet aannemelijk. U verklaarde dat u niet wist of de militairen die u hadden ontvoerd nog op zoek zijn geweest naar u, noch had u iets meegemaakt of vernomen dat ze u nog zochten (CGVS vrouw 18/02/2010 p. 8). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u uw land van herkomst hebt moeten ontvluchten omwille van uw persoonlijke problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van het binnenlands paspoort van uw echtgenoot, een tijdelijke Poolse identiteitskaart van uw dochter bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden. De twee brieven van advocaten, de drie medische attesten van uw schoonmoeder, de artikels van de UN, ECRE en Amnesty International werden voorgelegd in het kader van het Dublin-onderzoek. Deze documenten hebben geen verband met uw asielrelaas en kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat als eerste middel wordt beschouwd ontwaart de Raad de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3.1.1. Ter adstructie van hun middel betogen verzoekers vooreerst dat – wat betreft de problemen van verzoeker – het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat verzoeker geen gedetailleerde informatie kan verschaffen over de redenen van zijn vlucht. Verzoekers wijzen erop dat de feiten terug gaan tot 2004 terwijl het interview pas plaatsvond in 2010 zodat er rekening moet gehouden worden met het tijdsverloop. Voorts menen verzoekers dat – wat betreft de achternaam van verzoeker – blijkt dat zijn identiteit werd vastgesteld op basis van verschillende identiteitsbewijzen zodat zijn asielaanvraag niet kan worden afgewezen op grond van identiteitsproblemen.

Vervolgens betogen verzoekers dat - wat betreft de problemen van verzoekster – in Tsjetsjenië en Ingoesjetië verkrachte vrouwen ernstig worden gestigmatiseerd en gediscrimineerd waarbij zij tevens citeren uit een mensenrechtenrapport om hun standpunt kracht bij te zetten. Verzoekers houden voor dat de overheid niet in staat is en evenmin geïnteresseerd is om deze vrouwen te beschermen en op te vangen. Volgens verzoekers heeft het Commissariaat-generaal ten onrechte gesteld dat verzoekster niet eens geïnformeerd heeft of zij effectief bang moet zijn voor haar familie. Verzoekster herhaalt haar verklaringen tijdens het gehoor dienaangaande. Verzoekers poneren dat de problemen van verzoekster verband houden met de traditionele normen en waarden die nog steeds voorhanden zijn in de Kaukasus en dus nog steeds voor problemen zullen zorgen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers menen verder dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekster kan genieten van de bescherming van haar schoonfamilie, nu haar schoonfamilie zelf gevlucht is uit de Russische Federatie.

3.1.2 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.3 Waar verzoekers – inzake de problemen van verzoeker – menen dat er moet rekening gehouden worden met het tijdsverloop tussen de feiten en het interview, wijst de Raad erop dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielaanvraag uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal terecht stelt dat verzoeker

tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet vastgehouden zijn. Geconfronteerd hiermee kan verzoeker geen valabele uitleg geven die deze tegenstrijdigheid kan weerleggen. Het al dan niet vastgehouden zijn betreft een kernelement van verzoekers asielrelaas waaromtrent verwacht mag worden dat verzoeker hierover correcte en coherente informatie kan geven, ook al is er enige tijd verlopen tussen de feiten en het interview. Hetzelfde kan gesteld worden over de vage verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn vervolgd zijn. Aangezien ook deze elementen een essentieel onderdeel vormen van verzoekers asielrelaas mag verwacht worden dat hij hieromtrent duidelijke informatie kan verschaffen, alwaar verzoeker evenwel in gebreke blijft. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing terzake pertinent en draagkrachtig.

3.1.4 Waar verzoekers kritiek leveren op het motief inzake de onduidelijke verklaringen over de achternaam van verzoeker en deze van zijn moeder, merkt de Raad op dat dit kritiek betreft op een overtollig motief wat derhalve niet tot de gegrondheid van het beroep kan leiden.

3.1.5 Inzake de problemen van verzoekster verwijzen verzoekers in hun verzoekschriften vooreerst naar een mensenrechtenrapport waaruit zij besluiten dat de vrees van verzoekster gegrond is nu duidelijk blijkt dat verkrachte vrouwen in Tsjetsjenië en Ingoesjetië ernstig gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden. De Raad wijst er dienaangaande evenwel op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Zoals blijkt uit de bespreking hieronder blijft verzoekster evenwel in gebreke haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.1.6 De Raad merkt op dat – waar verzoekster haar verklaringen afgelegd ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal herhaalt - het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven. Zoals de bestreden beslissing terecht motiveert maakt verzoekster haar actuele vrees niet aannemelijk. De commissaris-generaal stelt dienaangaande immers vast dat: *Vastgesteld moet worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk maakt. De ontvoering waarover u spreekt vond plaats in 2001 en u gaf aan dat u sinds 2001 geen familieleden meer had gezien. U verklaarde dat u niet weet of u uw familieleden nog te vrezen hebt, u vermoedt het. Nochtans verklaarde u eveneens dat u geen inlichtingen had genomen om uit te maken of u wel degelijk uw familie hoefde te vrezen. U wist niet wat uw vader u zou aandoen, noch had u überhaupt iets vernomen dat uw vader u iets zou aandoen. Bovendien verklaarde u tevens dat u bescherming zou kunnen krijgen van uw echtgenoot en zijn familie. U gaf weliswaar aan dat u in Grozny werd aangesproken door een vrouw die u zei dat uw familie naar u op zoek was, maar tevens gaf u ook aan dat deze vrouw niet uw verblijfplaats ging vertellen. Verder verklaarde u dat een paar dagen na uw huwelijk een man achter u heeft gevraagd en dat jullie vervolgens vertrokken zijn richting Polen. U verklaarde dat u in Moskou en Khasavyurt hebt gewoond en dat u geen problemen meer had ondervonden. U gaf aan dat u in november 2005 naar uw echtgenoot in Polen bent gegaan omdat u op dat moment uw internationaal paspoort kreeg (CGVS vrouw 5/10/2009 p.4; 18/02/2010 p.3, 4, 6, 7). U maakt niet aannemelijk dat u uw familieleden hoeft te vrezen, noch dat zij u zoeken. Ook uw beweringen dat u de personen vreest die u ontvoerd en mishandeld hadden, maakt u niet aannemelijk. U verklaarde dat u niet wist of de militairen die u hadden ontvoerd nog op zoek zijn geweest naar u, noch had u iets meegemaakt of vernomen dat ze u nog zochten (CGVS vrouw 18/02/2010 p 8). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u uw land van herkomst hebt moeten ontvluchten omwille van uw persoonlijke problemen.* Met het betoog dat er nog steeds problemen zullen zijn ingeval van terugkeer nu haar problemen verband houden met de traditionele normen en waarden kunnen verzoekers de pertinente en draagkrachtige motivering niet ontcrachten waar deze stelt dat de actuele vrees van verzoekster niet wordt aangetoond. Verzoekster dient immers aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat haar vrees actueel is hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te

verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Verzoekster blijft evenwel in gebreke haar actuele vrees aan te tonen. De Raad merkt dienaangaande voorts op dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij slechts vermoedens heeft dat zij haar familie te vrezen heeft en dat het haar altijd zal achtervolgen (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekster haar vrees slechts subjectief is. Immers – zoals blijkt uit haar verdere verklaringen opgenomen in de bestreden beslissing – slaagt zij er totaal niet in deze vrees te objectiveren; zij kan immers geen concrete elementen aanleveren waaruit blijkt dat zij werkelijk te vrezen heeft. Waar verzoekers tenslotte voorhouden dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat verzoekster kan genieten van de bescherming van haar schoonfamilie nu deze zelf zijn gevlucht uit de Russische Federatie, merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoekster, afgelegd op het Commissariaat-generaal, blijkt dat zij uitdrukkelijk gesteld heeft dat zij kan rekenen op de bescherming van haar echtgenoot en zijn familie (administratief dossier, stuk 5, p. 7). De bewering dat deze schoonfamilie ook de Russische Federatie zou verlaten hebben vindt geen steun in het administratief dossier en wordt bovendien door geen enkel draagkrachtig bewijselement – waaruit kan afgeleid worden dat haar schoonfamilie werkelijk de Russische Federatie verlaten heeft - in het verzoekschrift ondersteunt. Daarenboven wijst de Raad erop dat deze stelling hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekster zelf in Moskou en Khasavyurt heeft gewoond waar zij geen problemen kende.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2 In wat als tweede middel kan beschouwd worden, voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers citeren uit officiële rapporten om aan te tonen dat zij wel degelijk een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van willekeurig geweld en foltering of onmenselijke behandeling in Ingoesjetië. Verzoekers stellen dat blijkt dat de overheid niet in staat is om een einde te maken aan de willekeurige ontvoeringen door de veiligheidsdiensten waarbij zij verwijzen naar informatie van het Commissariaat-generaal. Verzoekers houden voor dat de situatie in Ingoesjetië vergelijkbaar is met deze in Tsjetsjenië waarvan verzoekster afkomstig is.

3.2.1 De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekers blijft evenwel in gebreke dit te doen. Door de loutere verwijzing naar officiële rapporten toont verzoeker niet aan dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de *‘Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië’* van 5 november 2009 dat door verweerder gevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat ondanks een toename van het aantal incidenten er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld vallen doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Door de loutere

verwijzing naar de veiligheidssituatie en officiële rapporten weerleggen verzoekers niet de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.2 In zoverre verzoekster zich steunt op de situatie in Tsjetsjenië ten einde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad vooreerst op zijn bespreking onder punt 3.2.1 waaruit blijkt dat ook voor de subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekster rust. Door de loutere verwijzing naar officiële rapporten toont verzoekster niet aan dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de *Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië* van 20 juli 2009 dat door verweerder aan de nota werd gevoegd, blijkt dat ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3 De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. DE MUYLDER